

1

Alice Mignan-Bertinová byla poněkud zvláštní. Přestože s manželem už dvacet let sdílela koupelnu, pořád ho ještě snášela. A co hůř, ještě do něj byla zamilovaná. Ach ano, samozřejmě ne jako na začátku, když se vám svírá žaludek, sotva zazvoní telefon, kdy máte dojem, že se klidně obejdete bez pití a beze spánku, ale nepřezijete, když se toho chlapa okamžitě nedotknete. Je to už dávno, kdy o jednom silvestru spolkla – ano, doslova – vizitku, kterou jakási neznámá ženská strčila Nicolasovi do kapsy. Kdykoli však zaslechla, že strká klíče do zámku – Alice patřila k ženám, které jsou schopné poznat jen podle zvuku otevíraných dveří, kdo se vrací domů, jestli děti nebo manžel –, pokaždé zažila kratičký pocit radosti. Ano, bylo to mnohem víc než obyčejná úleva, že se skútr vrátil neporušený do přístavu a že se ještě dnes večer nestane manželkou tetraplegika. Kdykoli ji Nicolas dráždil (ta jeho pomalost! ta ospalost o víkendech!) a byla na něj nepříjemná – Alice byla neuvěřitelně zdatná, ale k jejím nadpřirozeným schopnostem rozhodně nepatřilo, že bude vždycky jenom vlídná a laskavá –, představovala si, co by dělala, kdyby ji opustil. A bylo to, jako by se před ní otevřela propast. Ješitnost nebo

strach ze samoty s tím neměly nic společného, ten pocit seděl někde v oblasti solaru plexu, jako by život bez něj znamenal pád do nějaké díry.

Tady je důkaz: když trpěla nespavostí, unášely ji vidiny jako určitě spoustu jiných lidí na pohřeb těch nejbližších. Alice sice často ve snu přihlížela vlastnímu pohřbu, ale kdykoli si představila, jak pochovávají jejího manžela, vždycky se v myšlenkách zhroutila už při pohledu na rakev.

Tyhle funebrální obrazy, vidina pádu do propasti nebo ochrnutí, to není nic veselého, že? Přesto byla Alice pravým opakem mrzoutské ženy. Veselost a vtip byly její silná stránka, její charakteristika a dokonce i její chléb vezdejší; už celá léta psala jako spoluautorka slavné humoristické skeče v depresivním a nevrlem rádiu, ale to si nikdo neuvědomoval, protože panuje obecně rozšířené mínění, že kousaví komici jsou v soukromí nesmělí a milí. Což je často názor zcela mylný. Třeba její mladý šéf Guillaume Ballin byl stejně sprostý a nevymáchaný jako jeho rozhlasové vtělení Raoul Ringard.

Alice potřebovala patrně kvůli rovnováze pochmurné prostředí, aby mohla perlit vtipem. Doma byly stěny její pracovničky vytapetované drahými zesnulými, a když jí chyběla inspirace, linuly se z její MP3 hlasy Léa Ferréa a Barbary. Po zbytek času však hýřila veselostí a optimismem, často a ráda se smála, pohotově reagovala na idiotské kecy a uvědomovala si, jaké má štěstí, že má tak dobrou povahu, byť netušila, jestli vděčí genetické výbavě nebo pouze náhodě za své sklony vidět sklenici vždy do poloviny plnou. Za tu

trvalou zamilovanost do manžela mohla patrně také její povaha. Právě proto ji vyvedlo z míry – a sama nad tím žasla –, co cítila při pohledu na Nicolasovu fotografii, která jí přistála v mailové schránce toho pondělního rána. Sotva stačila přečíst vzkaz od své nejlepší přítelkyně Claire: *45 let! Díky, žes mi v tom tragickém dni poskytla podporu!*, a už se na obrazovce otevíral snímek, obrovský, ostrý, bůhvíkolik pixelů. Ano, opravdu se dívala na svého manžela a na sebe. On měl na tváři nepřirozený úsměv jako vždycky před objektivem, ona se tvářila lehce triumfálně jako pokaždé, když stála vedle něj. Ano, byli to oni, ale ta fotka byla příšerná.

Chvilku si Alice říkala, proč to tak je. Nejdřív ji napadlo, že ji jen dráždí ten styl *old school*, nemoderní účesy a výrazy správné rodinky, něco jako saláty z osmdesátých let s bílou šunkou nakrájenou na kostičky a s pěkně pravidelnými kousky ementálu. Ale ne, šlo o něco jiného, cosi jí to připomínalo... Jakmile jí to došlo, spadlo jí srdce do kalhot: podobali se přátelům rodičů.

Přátelé rodičů... Tenhle rozplizlý, vágní a nedefinovatelný živočišný druh patřící do minulosti, když pěkně učesaná a v domácím úboru cupitala k nakadeřeným dámám a pánům v manšestrácích, kteří zatahovali břicho, v den, kdy měli rodičové návštěvu. Vůně pudru a vody po holení Old Spice, „ta nám ale vyrostla“, a pak trochu odpudivý polibek na tvář a šup do postele. Příjemní lidé neurčitěho věku, kteří mluvili příliš nahlas, smáli se příliš nahlas a podobali se jeden druhému.

Opravdu vyrostli. Kdo je ten pár na fotce, ti dobře oblečení dospělí, dobře živení, trochu svraštělí, ne snad oškliví, ale v rysech jakoby hotoví lidé? Alice si vždycky myslela, že člověk musí dospět do určitého věku, aby měl tvář, jakou si ostatní navždy zapamatují. Nikdo si nevpomene na hodně mladé obličejce, ani na obličejce moc starých lidí, ale na obličej, co zůstane v mysli zafixovaný jednou provždycky, říkala si. Je přesně takovýhle: hlava přátel rodičů. A teď jsou tady, Nicolas a ona, usmívají se do objektivu, spokojeni sami se sebou, jako by odmítali připustit, že je po všem, že mejdan skončil. Protože právě o to tady kráčí.

V jakou chvíli sklouzneme do druhého tábora? Ve kterém okamžiku přejdeme tam, kde se dny zkracují? Kdy nám prodavačka v parfumerii poprvé strčí k nákupu vzorek krému proti vráskám? Kdy už menu Happy Meal nestačí ukojit hlad vašeho synáčka? Kdy vám bude trvat tři dny, než se vzpamatujete po tahu? Kdy se stane, že vám v kanceláři stážisté nedokážou tykat? Kdy si uvědomíte, že znáte stěží čtvrtinu tváří, co se objevují na obálce časopisů? Kdy už vás osloví „slečno“ jenom pouliční prodavači zeleniny?

Nicolas a Alice Mignan-Bertinovi patrně sklouzli z jednoho břehu na druhý onoho 12. ledna mezi 23.30 a 23.45 uprostřed společnosti čtyřiceti lidí, kteří vůbec nic nezaregistrovali.

Ach ano, Alice už v poslední době lehce zaznamenala, že to všechno jde nějak šejdrem... Vlastně hlavně se to týkalo Nicolase. Fyzicky sešel určitě víc, to je jisté. Byl o pět let starší než ona a dvacet let obchod-

ních obědů o třech chodech způsobilo, že se začal podobat důchodkyni po mnoha porodech, i když to byla ona, která byla ustavičně těhotná od roku 1994, krucinál! Ani intelektuálně nebyl už zrovna extra na výši: nejenže se mu zhoršila paměť, nevzpomněl si na žádné jméno a vždycky počítal s ní, aby obstarávala představení, ale několikrát ho přistihla při tom, jak vykládá, že je všechno v háji, Francie, Evropa, planeta, doprava v Paříži, včely na venkově... Zkrátka jako starý senilák. A není kruté, že si to myslí, to určitě ne, Alice není zlá holka, možná trochu moc kritická, to ano, ale zlá nikdy. Ostatně i když její Nicolas skončí s hlavou jako koleno, stejně ho bude milovat, tedy aspoň je to pravděpodobné. Ale ona? Ne, děkuji. Na ni je příliš brzy, až příliš brzy, aby složila zbraně.

Při pohledu na tu fotku se Alice ohromeně nadechla. Ne, když o tom tak uvažovala, krev v žilách jí netuhla kvůli záhybům, vráskám, nerovnostem, povislým tvářím. To kvůli tomu, co jejich tváře vypovídaly o budoucnosti. Krize padesátky byla přímo na dosah. Lednice plná žrádla s nízkým obsahem cholesterolu. Děti jako jediné téma rozhovoru. Téměř žádný sex, aspoň už ne společný. Snad jen hodně omezeně či pouze v náznaku cizoložství jako labutí píseň. Nicolas, zatahující břicho před každou novou obchodní partnerkou. Ona, snící o studentech (panebože, jen ať nikdy nespím s nějakým kámošem mého syna! sténa-la Alice). Manželská postel oddělená příkopem, jak se ani jeden z nich nepřibližoval k jejímu středu. Nicolas a ona každý na své straně, na nose brýle na blízko,

jeden čte týdeník televize a satirický týdeník, druhý *Paměti* Lionela Jospina. Tobogan nevyřčených slov, podráždění na obou stranách, a to všechno až do... přibližně roku 2050 vzhledem ke stále se prodlužující délce života, mimochodem taky úplně absurdní.

V záblesku znovu uviděla napudrovaný obličej máminy kamarádky tety Denisy – Alicini rodiče patřili ke generaci a do prostředí, kde každý ochotně rozšiřoval svůj genealogický strom o přátele, a tak děti říkaly lidem, co nepatřili do rodiny, „strýček X“ a „teta Ypsilonová“...

(Nikdy ale neříkaly „tetinko“ a „strýčínku“, to opravdu ne, to by zcela jistě klipsy v uších Christine Mignanové spadly přímo na parkety položené v šikmém stylu, „to není vůbec chic, drahoušku!“.) Tedy obličej tety Denisy, která v jejích dětských vzpomínkách vždycky zastíňovala svého manžela Didiera, jako by Didier neměl vlastní život. Ještě ji slyšela, jak dokončuje každou větu svého životního druhu, na nějž se nikdy nepodívala jinak než se sevřenými rtíky jakoby nalakovanými naoranžovo. A co když je to zkratka osudová nutnost, že manželský pár musí skončit takhle, se staženými ústy a s únavou v partnerově společnosti?

Ne, něco takového ona nepřipustí. Alice byla v kanceláři sama, a tak pohládila manželův obličej na obrazovce.

„Nicolasi, právě teď se pár staroušů snaží zmocnit našich těl. Ale neboj se, my to nedopustíme.“

Nicolas Bertin zvedl obočí. Když mu Alice psala maily velkými písmeny, neznačilo to nikdy nic dobrého. **KOUKNI SE NA TY KSICHTY! PŘÁTELE RODIČŮ**, hlásala kolonka předmět. A pod tím jejich fotka, naprosto normální, říkal si, tedy pokud pomineme fakt, že se jeho manželka stále více podobá své matce... Což se střehl jí odepsat, i když by to bylo v legraci a ještě navíc v mailu.

„Aby dva zůstali spolu, musí být jeden z nich svatý,“ říkávala s povzdechem Alicina oblíbená babička, která celých padesát dva let trápila svého obdivuhodného manžela, a mluvila tudíž z vlastní zkušenosti. Mignan-Bertinovi byli ovšem oba přesvědčeni, že plní tuto úlohu světců: Alice soudila, že jen díky její energii se neustále vyhýbají manželskému kómatu, Nicolas tvrdil, že bez laskavosti a vstřícnosti, které jsou mu vlastní, by se už dávno zabili. Při čtení mailu od matky svých dětí si pomyslel, že se musí opět vyzbrojit postojem stoického partnera.

Je Alice až moc přecitlivělá, nebo paranoidní? Často o tom debatoval s dětmi, samozřejmě když u toho Alice nebyla. Ztřeštěnost a nesnesitelnost byly jistě důsledkem Aliciny nádherné vitality. Ještě po dvaceti letech ho manželčina rozhodnost omračovala stejně jako první den, kdy ho osvítilo malé slunce uprostřed snobské recepce plné lidí, kteří vypadali, že už jsou naložení ve formaldehydu. Dnes stejně jako včera stáčila, aby někam vešla, a okamžitě se částčky volně plující vzduchem zkoncentrovaly kolem ní a dostaly se do pohybu. Většinou to bylo úžasné. Občas vyčerpávající.

V mailu ho Alice žádala, aby přišel z agentury domů včas, protože *si musí promluvit*.

Nicolas se neklidně zamračil. Zkušenost ho naučila, že přistupoval k takové ženině formulaci s obavami. Dříve to znamenalo, že chtěla, aby se vzali, nebo že je těhotná; v poslední době mu spíše oznamovala, že má v úmyslu nastolit v domácnosti striktní rovnoprávnost, nebo že se rozhodla převést celou rodinu na biopotraviny, zkrátka uváděla do praxe fixní ideje, které právě plnily stránky ženských časopisů. Naštětí nic netrvalo věčně, nebo spíš, jak v žertu říkávala: „Nic, co by neodolalo tvé značně vyvinuté netečnosti, lásko.“ Alice dokonale formulovala, to se jí nedá upřít. A taky měla kurevský smysl pro humor, téměř mužský. Ale dneska z toho měl Nicolas skoro bobky. Ta fotka, na níž se jeho žena tolik podobala Christine Mignanové, mu nesdělovala nic podstatného.

Nicolas Bertin stiskl tlačítko *delete* a vymazal vzkaz své polovičky, načež si pomyslel, že jestli má jeho žena v úmyslu hnát je na plastickou operaci, bude to přes jeho mrtvolu. On měl rád svoje váčky pod očima, dodávaly mu něžný výraz.

Vzala jsem si autistu, pomyslela si Alice. Její přítelkyně Claire, která psala pro psychologický časopis, tudíž se vyznala v lidské duši, by jí odpověděla, že jsme si všechny vzaly autisty. Ale v Nicolasově případě nešlo jenom o bonmot. Vykazoval skutečný nedostatek vztahových a kognitivních funkcí. Neřekl jí snad tuhle,

že on vidí pořád dobře, ale noviny tisknou čím dál menšími písmeny? Ležela ve vaně plné vody s pěnou, až výsměšné svou hojností – Alicino ekologické přesvědčení nešlo tak daleko, aby obětovala své pohodlí, hlavně když by ta oběť znamenala, že bude klepat kosu pod čůrkem vody ve sprše – a kladla si otázku, jestli se podobný genetický hendikep může projevit až s blížící se padesátkou.

Když děti odešly nahoru spát, posadila manžela do červeného křesla v obýváku, bylo sice příliš měkké, ale udělá mu dobře, nalila mu sklenici meursaultského a pořádně se nadechla. Zatímco podrobně popisovala, co se jim dvěma právě děje, tedy že je začíná zákeřně ohlodávat zub času, že pomalu sklouzávají do temnot, že se jim objevují povislé tváře („Ale jo, jen se koukni, miláčku, za chvíli budeme vypadat jako kokršpaněl...“), díval se na ni se zkříženými pažemi a nic neříkal. Asi v polovině jejího proslovu se pokusil ji přerušit: „Ale člověk je vždycky starší než někdo, Alice. Náš sedmnáctiletý syn považuje Britney Spears za vykopávku!“ Okamžitě triumfálně odpálila: „Byla jsem si jistá, že mi tohle řekneš! A máš naprostou pravdu! Samozřejmě že jsme vždycky starší než někdo jiný. Problém je, Nicolasi, v tom, že jestli hodně rychle nezareagujeme, budeme za chvíli nejstarší na světě!“ Načež rozvinula teorii o přátelích rodičů, o tom, jak se duše nakonec začne podobat tělu – „všechno spolu souvisí, zlato, fyzično a psychika jsou spojené nádoby, koukni na Obamovy, ti to mají pod kontrolou“ –, proč se musí bojovat a jak si to představuje, načež začala tím, že z tohoto domu vykáže všechno, kde jsou lipi-

dy a glycidy, tedy čokoládu, tučné sýry a slané máslo, a s tím pochopitelně souvisí její druhé rozhodnutí, totiž že místo na úterní ochutnávku vína půjdou na něco lepšího, na pilates, co tomu říká? Zjevně nic.

Alice se vždycky domnívala, že v intimní sféře jsou to ženy, které dávají impuls, zamířila proto k modemu a vytáhla ho ze zásuvky. Když tedy teď z gruntu změnil život, nepřichází v úvahu, aby čučeli na bednu jako dva starouši, okomentovala svůj čin vesele. „Odnynejška se bude chodit do divadla, do kina, na výstavy, zkrátka bude se držet prst na tepu světa!“ Manžel ji ihned poslechl, odlepil paže z hrudníku a zamířil ke dveřím, které za sebou zabouchl jen tak hlučně, aby nezbudil děti.

Moje žena je praštná, říkal si v duchu Nicolas cestou k bulvárům. Jeho kámoš Christophe by jistě řekl, že jsme se všichni oženili s praštnými ženami, ale on, Nicolas, si vzal nepochybně to největší eso. Jak jinak si vysvětlit, že Alice se sice začíná čím dál víc podobat své matce a často jí vynechává paměť – tuhle večer si nemohla vybavit příjmení lidí, s nimiž večereli před třemi měsíci –, a přitom mu chce současně zabavit auvergneskou klobásku i oblíbený pořad reportáží na třetím kanále? Podíval se na svůj odraz ve výloze McDonald's. A ty tváře jsou pěkná blbost, stačí, aby trochu zvedl bradu, a vypadá na třicet. Navíc se vůbec necítí starý. Staří jsou ti, co už nerozumějí době, v níž žijí. A on chápe skoro všechno. Nerozumí akorát lidem, co ještě jezdí ve 4x4. Těm, co kupují nastrouhanou mrkev v odporných sáčcích, zatímco

když si ji doma sami nastrouháte, přijde vás třikrát levněji. Taky nechápe *people*, který vyrabuje hotelový pokoj – proč to ti lidi dělají? Nechápe zahalené ženy, ty snad do světa přímo vysílají zprávu „už nikdy nechci mít sex“. A taky mu pěkně lezou na nervy ti, co říkají „mějte hezký den“, tak odporný anglicismus! Ale všechno ostatní chápe. Nakonec osmačtyřicet a půl není žádný věk, kurva. Je ještě mladý. A má hlad. Vstoupil dovnitř a objednal si menu Maxi Best Of. Tohle si přece nenechá líbit.